Fab. IV. करटकः पृच्छति कथमेतत्। दमनकः कथयति। अस्त्यर्बुदशिखरनाम्नि पर्वते महाविक्रमो नाम सिंहः। तस्य पर्वतकुहरमधिशयानस्य केशराग्रं प्रत्यहं कश्चिन्मूषिकश्छिनत्ति। स सिंहः केशराग्रं लूनं दृष्ट्वा कुपितस्तं विवरान्तर्गतं मूषिकमलभमानोऽचिन्तयत्। किमत्र विधेयं।

5 यतः। क्षुद्रशत्रुर्भवेद्यस्तु विक्रमान्नैव लभ्यते।
तं निहन्तुं पुरस्कार्यः सदृशस्तस्य सैनिकः ॥ ८२ ॥

इत्यालोच्य तेन सिंहेन ग्रामं गत्वा दधिकर्णनामा विडालो मांसाद्याहारं दत्वा प्रयत्नादानीय स्वकन्दरे धृतः। ततस्तद्भयान्मूषिको न बहिर्निःसरति। तेनासौ सिंहोऽक्षतकेशरः सुखं स्वपिति। मूषिकशब्दं यदा यदा शृणोति

10 तदा तदा मांसाहारदानेन तं विडालं संवर्धयति। अथैकदा स मूषिकः क्षुधा पीडितो बहिश्चरन् मार्जारेण प्राप्तो व्यापादितश्च। अनन्तरं स सिंहो यदा कदाचिदपि तस्य मूषिकस्य शब्दं न शुश्राव तदोपयोगाभावाद्विडाल-मांसाहारदाने मन्दादरो बभूव। ततोऽसौ दधिकर्णोऽप्याहाराभावाद्दुर्बलोऽ भवत्। अतोऽहं ब्रवीमि निरपेक्षो न कर्तव्य इत्यादि। ततो दमनककर-

15 टकौ संजीवकसमीपं गतौ। तत्र करटकस्तरुतले साटोपमुपविष्टः। दमनकस्तं वृषमुपसृत्य ब्रूते। अरे वृषभ एष राज्ञा पिङ्गलकेनारण्यरक्षार्थं सेनापतिर्नियुक्तः करटकस्त्वां समाज्ञापयति सत्वरमागच्छ नो चेदितोऽरण्याद्दूरमपसर। अन्यथा विरुद्धं ते फलिष्यति। ततो देशव्यवहारानभिज्ञः संजीवकः सभयमुपसृत्य करटकं प्रणतवान्।

20 तथा चोक्तं। मतिरेव बलाद्गरीयसी यदभावे करिणामियं दशा।
इति घोषयतीव डिण्डिमः करिणो हस्तिपकाहतः क्वणन् ॥ ८३ ॥

अथ संजीवकः साशङ्कमाह। सेनापते किं मया कर्तव्यं तदभिधीयतां।